

แนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

Guidelines for Teaching Music and Dance at the Arts Education College, Lao PDR

รัตนาพร กุงพะหลวง¹, คมกริช การินทร์², ปราโมทย์ ด้านประดิษฐ์²

Lattanaphone Kounghaluang¹, Khomkrich Karin², Pramote Danpradit²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาสภาพและนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยเก็บข้อมูลวิจัยเชิงคุณภาพผสมผสานกับเชิงปริมาณ ด้วยการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 273 คน สัมภาษณ์ผู้บริหาร 3 คน และครูสอน 18 คน รวมทั้งสิ้น 294 คน ผลการวิจัยพบว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์มีความเหมาะสมระดับมาก ผลจากการสัมภาษณ์ควรเร่งปรับปรุงด้านหลักสูตร ด้านสื่อและอุปกรณ์ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล ตามลำดับ แนวทางการจัดการเรียนการสอน 1) ควรพัฒนาด้านหลักสูตรในด้านเนื้อหา ผู้ใช้บัณฑิต ผู้สอน ผู้บริหารและศิษย์เก่า ตามเวลาโดยเพิ่มจำนวนชั่วโมงวิชาที่เห็นว่าจำเป็นต่อวิชาชีพโดยตรง และลดจำนวนชั่วโมงรายวิชาที่ไม่สอดคล้องลง 2) ควรเพิ่มเครื่องดนตรี ห้องดนตรีให้มากขึ้น พร้อมเทคโนโลยีที่ทันสมัย 3) ควรพัฒนาทักษะของนักเรียนเป็นหลัก จัดการศึกษาผสมผสานแบบพอสอนลูก พี่สอนน้อง เปิดโอกาสให้นักเรียนศึกษาเรียนรู้จากภายนอก สนับสนุนให้นักเรียนได้แสดงความสามารถทางดนตรี-นาฏศิลป์ ทั้งภายในและภายนอก และ 4) ควรมีการติดตาม ผลการเรียนระยะต่างๆ การใช้แบบประเมินนักเรียนและครูหลังการเรียน การตรวจให้คะแนนการบ้าน การสอบ การกำหนดเกณฑ์ รวมถึงการแจ้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อมุ่งสร้างให้นักเรียนมีความใส่ใจ กระตือรือร้นต่อการเรียนรู้พัฒนาตนเอง

คำสำคัญ: แนวทางการจัดการเรียนการสอน ดนตรี-นาฏศิลป์

¹ นิสิตระดับปริญญาโท ตรียางคศาสตร์มหาบัณฑิต วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹ M.M. in Music (Candidate), College of Music, Mahasarakham University

² College of Music, Mahasarakham University

Abstract

This study focuses on the proposed guidelines for the management of music and dance instruction at the Arts Education College in Lao People's Democratic Republic by collecting data in both qualitative and quantitative. A questionnaire survey was administered to 273 students in Years 2 and 3, together with 3 school officials and 18 teachers, total 294 persons. The results of this study are as follows.

The contexts of teaching and learning was high level. The following guidelines for the management of music and dance instruction are proposed. From the group interviews, respondents expressed their views that 1) the development of the curriculum must focus on course content. In addition, the number of hours for instruction must be increased for instruction in piano, academic courses, reading, and others, and reduce the number of hours that are not relevant. 2) Music rooms should provide more media and equipment, with the use of modern technology. 3) Instructional activities should enhance and improve the music skills of the students. The teacher-and-student relationship in musical learning must further encourage students to demonstrate their musical ability. 4) The measurement and evaluation of learning skills should follow the results of various stages, using student and teacher assessment forms, school homework assignments, examinations, and others. Overall, there is a need to focus on the students' learning abilities and emphasize enthusiasm on learning self-improvement.

Keywords: Guidelines for teaching, music and dance

บทนำ

ภายหลังจากที่ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) ได้หลุดพ้นการตกเป็นเมืองขึ้น และได้เปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองใหม่มีการพัฒนาอย่างเป็นลำดับคณะผู้บริหารประเทศและผู้บริหารการศึกษาของลาวได้เล็งเห็นถึงความสำคัญต่อศิลปวัฒนธรรมในด้านต่างๆ รวมถึงด้านการดนตรี-นาฏศิลป์และขณะเดียวกันได้ตระหนักถึงคำพูดท่านไกรสรพนมวิหาร อดีตประธานประเทศ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้นำที่เคารพยิ่งของปวง

ชนลาวทั้งชาติ ได้กล่าวว่า “การสูญเสียวัฒนธรรมนั้นคือ การสูญเสียชาติ” จากกองประชุมใหญ่ครั้งที่ 7 ของพรรคคอมมิวนิสต์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวในปี ค.ศ. 2001 ได้วางจุดมุ่งหมายแผนยุทธศาสตร์และตั้งสมมุติฐานที่จะทำให้ประเทศได้หลุดพ้นภาวะด้อยพัฒนาในปี ค.ศ. 2020 แกไขความยากจนของประชาชนให้ได้อย่างสิ้นเชิง และพัฒนาทรัพยากรมนุษย์บนพื้นฐานการปฏิรูปการศึกษาให้มีคุณภาพเท่าเทียมกับประเทศอื่นๆ (ศรีจ้อย ญาตีวิเกต, 2557: 9-11) เพื่อให้แผนยุทธศาสตร์การศึกษาแห่งชาติ เป็นรูปธรรม กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา

ของลาวได้จัดวิชาดนตรีศึกษาเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรสามัญศึกษา ได้วางหลักสูตรภาควิชาศิลปศึกษาชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้จัดตั้งโรงเรียนสร้างครูศิลปศึกษา ส่วนกระทรวงแถลงข่าววัฒนธรรมและท่องเที่ยว สปป.ลาว ได้ปรับปรุงหลักสูตรศิลปะดนตรีขั้นต้น และชั้นกลางของโรงเรียนศิลปะดนตรีแห่งชาติ พร้อมแผนการจัดตั้งโรงเรียนสอนวิชาชีพศิลปะดนตรีระดับขั้นต้น ในบางแขวงของลาว (สมจิตร ไสสุวรรณ, 2548)

วิทยาลัยศิลปศึกษา สปป. ลาว เป็นสถาบันการศึกษาทางด้านศิลปศึกษา และเป็นสถาบันแห่งเดียว ในประเทศที่ผลิตครูศิลปศึกษาโดยตรง ซึ่งได้รับการก่อตั้งขึ้น เมื่อปี ค.ศ.1982 เมื่อก่อนมีชื่อว่า โรงเรียนสร้างครูศิลปศึกษา เป็นโรงเรียนที่เปิด หลักสูตรการเรียนสอนครูศิลปศึกษา ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกอบด้วยสาขาวิชาหัตถกรรม ศิลปกรรม และศิลปะดนตรี จนถึงปี ค.ศ.2009 พรรครัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาในสาขาศิลปศึกษา จึงได้เพิ่มและยกระดับการศึกษาเป็นระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และปรับเพิ่มวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีในปี ค.ศ.2011 ประกอบด้วยสาขาวิชาคือ สาขาครูศิลปกรรมและสาขาครูศิลปะดนตรี โดยกระบวนการจัดการการศึกษามุ่งพัฒนาบุคลากรด้านศิลปะให้เพียงพอ ตามความต้องการของสังคมและเป็นไปตามแนวนโยบายของรัฐบาลที่ให้มีการปฏิรูปการศึกษาของชาติ ที่มุ่งเน้นให้ครูมีทักษะความรู้อย่างชำนาญด้านศิลปะประกอบกับคุณธรรม จริยธรรมของวิชาชีพ ดังที่อาจารย์จिरกานต์ ลีริกวินกอบกุน (2558) ได้เสนอการวางแผนทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในหลักสูตรของวิทยาลัยศิลปศึกษา ที่มุ่งให้ผู้เรียนเป็นผู้ประกอบอาชีพ เป็นนักวิชาการทาง

ศาสตร์ด้านศิลปะและดนตรี-นาฏศิลป์ที่ดี สามารถถ่ายทอดความรู้ความสามารถประจักษ์สู่สังคม ดังนั้นดนตรี-นาฏศิลป์ จึงเป็นรายวิชาสำคัญในสาขาครูศิลปดนตรีของวิทยาลัยศิลปศึกษา ที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์ เห็นคุณค่าความสำคัญทางดนตรีและนาฏศิลป์ สามารถถ่ายทอดเอกลักษณ์ที่แสดงให้เห็นวัฒนธรรม วิถีชีวิต ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมฮีตคองประเพณีของชาติ โดยผ่านทางโสตศิลป์ เมื่อได้ยิน ได้เห็น ทำให้เกิดความสุนทรีย์ทางอารมณ์ ให้ความสนุกสนาน รื่นเริง ความเศร้าโศกเสียใจ ความเข้มแข็ง กล้าหาญ ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด เสริมสร้างเจตคติอันดีงามต่อบุคคลและสังคมตามเนื้อหาการดำเนินการแสดงทางดนตรี-นาฏศิลป์ เป็นไปตามแนวคิดจากการศึกษาของ สไตเนอร์ (Steiner, 1988 อ้างถึงใน ฌรุฑ์ สุทธิจิตต์, 2555: 3-7) ที่พยายามมองสิ่งต่างๆ อย่างเป็นระบบ มีกระบวนการ เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์กันขององค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างครู นักเรียน หลักสูตร ระบบการจัดการ เนื้อหา เทคนิควิธีการถ่ายทอดความรู้ สื่อ อุปกรณ์ และการวัดและประเมินผล สไตเนอร์ (Steiner, 1988) ได้อธิบายการศึกษาว่าเป็นขั้นตอนการสอน และการเรียนรู้การศึกษาได้กลายเป็นกระบวนการเรียนการสอน การสอนเป็นกระบวนการแนะนำ การเรียนรู้ และการเรียนคือกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ใส่ใจ ซึ่งการศึกษาประกอบด้วย 4 ส่วนสำคัญได้แก่ ครู นักเรียน สารความรู้และการเรียนการสอน โดยเน้นสาระทางพุทธิปัญญาเป็นส่วนสำคัญหลัก แจกแจงรูปแบบความคิดเชิงปริมาณที่เป็นทฤษฎี เกณฑ์ ตัวอย่างจริง รูปแบบเชิงคุณภาพที่มีรูปลักษณะความรู้ ความจำได้ ความซาบซึ้ง และรูปแบบเชิงการกระทำในแบบการสร้างสรรค์ การประดิษฐ์ การปฏิบัติ เพื่อให้การศึกษาประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

วันชัย วงษา (2557: 107) ได้เสนอแนะให้มีการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาอื่นๆ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป. ลาว เพื่อจะได้แนวทางไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอนในแต่ละหมวดว่ามีข้อดีและข้อควรปรับปรุงอย่างไร เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนาการ และหาแนวทางการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ท่าน ดร.สมจิตร์ ไสสุวรรณ (สัมภาษณ์) ศิลปินแห่งชาติ สปป.ลาว ให้ทัศนะว่า นักศึกษาวิทยาลัยศิลปศึกษาส่วนใหญ่ควรพัฒนาความรู้ ความสามารถ โดยเฉพาะทักษะทางศิลปะที่มีประสิทธิภาพ การยกระดับทักษะดนตรี-นาฏศิลป์ สังคมมองคุณค่าการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์อยู่ในระดับต่ำ เมื่อเทียบกับสาขาวิชาอื่นๆ การรองรับของตลาดแรงงานยังไม่เป็นที่ยอมรับเท่าที่ควร ซึ่งนักศึกษาที่เรียนจบในบางส่วนจำเป็นต้องได้ประกอบอาชีพอื่นหรือบรรจุเป็นครูสอนแต่ไม่ได้สอนรายวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ตามที่กำหนดไว้ ซึ่งจากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนพบว่า การจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา อยู่ในระดับความเหมาะสมมาก ดังนั้น อาจเกิดจากส่วนใดส่วนหนึ่งในระบบการบริหารจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยศิลปศึกษา จึงได้ทำการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนและนำเสนอแนวทางการจัดการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอน และเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

คำถามการวิจัย

1. สภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว มีลักษณะอย่างไรบ้าง
2. แนวทางในการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป. ลาว ควรดำเนินการในแต่ละด้านอย่างไรบ้าง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป. ลาว ด้านหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อ-อุปกรณ์ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน
2. ทำให้ทราบปัญหาการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป. ลาว ด้านหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อ-อุปกรณ์ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน
3. ได้แนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว ด้านหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อ-อุปกรณ์ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ ผู้บริหาร 3 คน ครูทั้งหมด 60 คน และนักเรียนในวิทยาลัยศิลปศึกษา จำนวน 480 คน โดยแยกส่วนรายละเอียดดังนี้

ผู้บริหาร จำนวน 3 คน

ครูดนตรี-นาฏศิลป์ จำนวน 18 คน

ครูสาขาอื่น จำนวน 42 คน
นักเรียนจำนวน จำนวน 480 คน
รวม 543 คน

เป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้จึงเจาะจง ผู้บริหาร ครูสอนสอนดนตรี-นาฏศิลป์ และเลือกนักเรียนดนตรี-นาฏศิลป์ ชั้นต่างๆ จำนวน รวมทั้งสิ้นจำนวน 294 คน ดังนี้

ผู้บริหาร จำนวน 3 คน
ครูสอนดนตรี-นาฏศิลป์ จำนวน 18 คน

นักเรียนระดับปริญญาตรีปีที่ 3 จำนวน 65 คน

นักเรียนระดับปริญญาตรีปีที่ 2 จำนวน 51 คน

นักเรียนระดับชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 2(ดนตรี) จำนวน 35 คน

นักเรียนระดับชั้นกลาง (ปวช.) ปีที่ 3 จำนวน 53 คน

นักเรียนระดับชั้นกลาง (ปวช.) ปีที่ 2 จำนวน 69 คน

รวม 294 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบสอบถาม มีทั้งหมด 1 ชุด และมี 3 ตอนดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

2. แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง ใช้สัมภาษณ์กลุ่มผู้รู้ ผู้บริหาร และครูสอน เพื่อศึกษาตามความมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ชนิดคือการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม และการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

1. วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ออกหนังสือถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว เพื่อขอความอนุเคราะห์ลงพื้นที่ทำการสำรวจ แจกแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว

2. ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนจำนวน 273 คน เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว และได้ทำการจัดเก็บด้วยตนเองในระหว่างวันที่ 10-25 กุมภาพันธ์ 2560

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์

1. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อออกหนังสือถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว ขอความอนุเคราะห์การสัมภาษณ์ผู้บริหาร และครูสอนดนตรี-นาฏศิลป์ จำนวน 18 คน

2. ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูสอนดนตรี-นาฏศิลป์เป็นรายบุคคล ด้วยตนเอง

จำนวน 18 คน ระหว่างวันที่ 10-25 กุมภาพันธ์ 2560

3. ประสานงานและจัดสนทนากลุ่ม นำเสนอผลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ และผลจากการให้สัมภาษณ์ผู้บริหาร และครูสอนสาขาดนตรี-นาฏศิลป์ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว เพื่อรวบรวมฟัง วิพากษ์ และร่วมเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษาต่อไป เมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2560 โดยมีคณะครูเข้าร่วมทั้ง 18 คน ผู้บริหาร ผู้วิจัยและวิทยากร รวมทั้งสิ้นจำนวน 21 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสอบถาม การสัมภาษณ์ และสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยได้แจกแจงข้อมูลจากแบบสอบถามเป็นค่าเฉลี่ยและร้อยละ ตามประเด็น ส่วนการสัมภาษณ์ได้ถอดความตามหัวข้อที่เป็นการวิเคราะห์ขั้นต้น การถอดคำสัมภาษณ์ให้เป็นเนื้อหาตัดข้อมูลที่นำมาให้ตรงตามความมุ่งหมายที่กำหนด จากนั้นผู้ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลโดยละเอียดภายหลังที่สิ้นสุดการสัมภาษณ์ นำผลการสรุปบางประเด็นที่สงสัยหรือไม่ชัดเจนกลับไปสัมภาษณ์บางคน เพื่อตรวจทานข้อมูลและความเข้าใจ พร้อมตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา และการแปลผลจากข้อมูล นำมาสรุปเป็นความเรียงในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร การจัดการ กิจกรรม สื่อ-อุปกรณ์ และการวัดและประเมินผล

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์จากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ในวิทยาลัยศิลปศึกษาทั้ง 4 ด้านมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก อย่างไรก็ตามในแต่ละด้านก็ยังมีจุดที่ควรปรับปรุงคือ ด้านสื่อและอุปกรณ์มีไม่เพียงพอ หรือไม่เหมาะสมเท่าที่ควรกับตัวนักเรียน ด้านการวัดและประเมินผลเป็นการวัดตามข้อกำหนดจากองค์กร หน่วยงานวัดและประเมินผลของวิทยาลัยศิลปศึกษา การแจ้งผลการเรียนนักเรียนไม่ทันตามแผนการที่กำหนดไว้

การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์จากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร และครูพบว่า 1) ด้านหลักสูตรมีจำนวนวิชาเรียนมากเกินไป ระยะเวลาการเรียนมีน้อยเกินไปโดยเฉพาะรายวิชาที่เป็นวิชาเอก 2) ด้านการจัดการจัดการเรียนการสอนมุ่งเน้นให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรี-นาฏศิลป์ มีส่วนร่วมระหว่างครูกับนักเรียน จัดให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางและครูเป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือการเรียนรู้ทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติจริง การจัดการจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องมีการแบ่งกลุ่มโดยส่วนใหญ่เพื่อฝึกปฏิบัติเป็นรายกลุ่ม 3) ด้านสื่อและอุปกรณ์ เป็นปัญหาด้านอุปกรณ์ไม่พอเพียงกับความต้องการของผู้เรียน จำนวนห้องเรียนมีจำกัด ขาดสื่อและอุปกรณ์เครื่องดนตรีมีจำนวนน้อย เช่น ระนาด 10 ซิม 10 กีตาร์ 10 เครื่อง แต่นักเรียนแต่ละห้องมีจำนวน 60-80 คน จึงใช้การแบ่งกลุ่มเรียนตามจำนวนของเครื่องดนตรี ทำให้ระยะเวลาการฝึกปฏิบัติมีน้อยลง 4) ด้านการวัดผลและประเมินผลในวิทยาลัยศิลปศึกษา มีหน่วยงานรับผิดชอบการติดตามและประเมินผลโดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอน ได้มีระเบียบกำหนดเกณฑ์ในการวัดและ

ประเมินผลอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ครูสอนนำไปใช้เพื่อวัดผลการเรียนของนักเรียน แต่นักเรียนไม่ได้รับการแจ้งผลการเรียนตามแผนที่กำหนดไว้เท่าที่ควร

2. การนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว ผู้วิจัยได้นำผลการประชุมกลุ่มที่จัดขึ้นในวันที่ 13 มีนาคม 2560 ในแต่ละด้านดังนี้

- 1) ด้านหลักสูตร ควรพัฒนาหลักสูตรโดยการจัดทำกรประเมินในด้านต่างๆ เช่น ด้านเนื้อหา ผู้ใช้บัณฑิต ผู้สอน ผู้บริหาร และศิษย์เก่า ในกรอบเวลาทุกๆ วงรอบกล่าวคือ หลักสูตรชั้นสูง (2 ปี) ควรมีการประเมิน และปรับปรุงในทุก 2 ปี หลักสูตรชั้นกลาง (3 ปี) ควรมีการประเมิน และปรับปรุงในทุก 3 ปี และหลักสูตรปริญญาตรี (4 ปี) ควรมีการประเมิน และปรับปรุงในทุก 4 ปี โดยเฉพาะด้านเนื้อหาวิชาเอกให้เพิ่มจำนวน ชั่วโมงวิชาที่เห็นว่าจำเป็นต่อวิชาชีพโดยตรงเช่น วิชาเปียโน วิชาการฝึกอ่านโน้ต วิชานาฏศิลป์ (ฟ้อน) เป็นต้น และลดจำนวน ชั่วโมงรายวิชาที่ไม่สอดคล้องเท่าที่ควรได้แก่ วิชาการเมือง ศึกษาศาสตร์ จิตวิทยา ภาษาอังกฤษ เป็นต้น นอกจากนี้ รายวิชาประวัติศาสตร์ดนตรี และวิชาคุณลักษณะ ดนตรีมีเนื้อหาสาระที่คล้ายกันควรเลือกวิชาใดหนึ่งหรือรวมเข้าเป็นวิชาเดียว
- 2) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรพัฒนาทักษะของนักเรียนด้วยการเรียนในรูปแบบพ่อสอนลูก พี่สอนน้อง นักเรียนควรได้ศึกษาเรียนรู้จากภายนอก กล่าวคือ การได้รับชมวิธีการ ทักษะจากศิลปิน นักดนตรี-นาฏศิลป์ที่นักเรียนชื่นชอบ การรับชมการแสดง จัดการแสดง การทัศนศึกษาตามสถาบัน การเรียนการสอนที่เกี่ยวข้อง การสนับสนุนให้นักเรียนมีโอกาสได้แสดงความสามารถทางดนตรี-นาฏศิลป์ทั้งภายในและภายนอก การกระตุ้นให้นักเรียนมีความใส่ใจ กระตือรือร้น และตระหนัก

ต่อการเรียนรู้และสร้างทักษะวิชาชีพ การกำหนดเกณฑ์หรือข้อบังคับของครู อาทิเช่น เกณฑ์การให้คะแนน การมีส่วนร่วม การให้การบ้านที่ส่งเสริมการเรียนรู้ 3) ด้านสื่อและอุปกรณ์ เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ โดยหลักคือ อุปกรณ์เครื่องดนตรีควรเพิ่มจำนวนให้มากกว่าเท่าที่มี ควรเร่งพัฒนาห้องเรียนเฉพาะเครื่องดนตรีในแต่ละรายวิชาปฏิบัติ เช่น ห้องเรียนเปียโน กีตาร์ ห้องเรียนระนาด ซิม แคน ซอ เป็นต้นที่สามารถเก็บเสียง และมีอุปกรณ์เครื่องเสียงได้มาตรฐานติดตั้งไว้พร้อม นอกจากนี้ปัจจุบันเทคโนโลยีได้เข้ามามีอิทธิพลต่อการดำรงชีพของสังคมเป็นยุคแห่งวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี การใช้สื่อที่ทันสมัยจะช่วยสร้างบทบาทของครูต่อนักเรียน ดังนั้น ผู้บริหารควรส่งเสริมการใช้สื่อ จัดอบรมครูในการใช้เทคโนโลยี และสารสนเทศเพื่อการเรียนการสอน การจัดเครื่องฉายภาพ เครื่องเสียงตามความเหมาะสมของรายวิชา และ 4) การวัดผลและประเมินผล ผู้สอนและผู้เรียนควรได้แสดงตามระดับทักษะ แสดงความคิดเห็น การติดตามผลการพัฒนาทักษะ การตรวจติดตามให้คะแนนการบ้านและการสอบต่อเนื่อง การแลกเปลี่ยนวิธีสอนระหว่างกัน การใช้แบบสอบถามประเมินการสอนของครูโดยผู้เรียน และการกำหนดเกณฑ์การประเมิน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

สภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในวิทยาลัยศิลปศึกษาจากการแสดงความคิดเห็นในแบบสอบถามของนักเรียนโดยรวม มีความเหมาะสมมาก เฉลี่ย 4.08 และเมื่อ

พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การเตรียมการเรียนการสอนอยู่ในระดับความเหมาะสมกว่าด้านอื่นเฉลี่ย 4.33 ทั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าครูมีการเตรียมความพร้อมการสอนที่ดี มีระเบียบแบบแผนที่จัดเตรียมไว้ก่อนการดำเนินการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับธีระ รุญเจริญ (2545: 153-159) ที่ได้กล่าวถึงการปฏิรูปการศึกษาตามแนวทาง และสาระสำคัญใน พ.ร.บ .การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ของประเทศไทยจะประสบความสำเร็จย่อมต้องอาศัยองค์การและบุคคลหลายฝ่าย โดยเฉพาะองค์กรปฏิบัติได้แก่ สถานศึกษาระดับต่าง ๆ ซึ่งย่อมต้องอาศัยบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ คุณธรรม และสอดคล้องกับสัมพันธ์กับ จีระศักดิ์ ศรีรัตน์ (2544: 130-133) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบระดับปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการเรียนการสอนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยของครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า โดยรวมหลักแล้วมีปัญหาในด้านหลักสูตร ด้านเนื้อหา และด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก และด้านการวัดผลอยู่ในระดับกลาง นอกจากนี้ผลการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ โดยการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูสอนพบว่า 1) ด้านหลักสูตรมีจำนวนวิชาเรียนมากเกินไป ระยะเวลาการเรียนมีน้อยโดยเฉพาะรายวิชาที่เป็นวิชาเฉพาะ(วิชาเอก) สำหรับการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ทำให้การฝึกทักษะทางวิชาชีพของนักเรียนมีจำนวนจำกัด สอดคล้องกับ พรณิวัฒน์ (2556: 123-129) ได้ทำการศึกษาการบริหารจัดการเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะแห่งชาติ กล่าวว่าหลักสูตรยังไม่มี การแก้ไขให้ที่เหมาะสมตามสภาพของสังคม เนื่องด้วยเพลงที่นำมาสอนไม่เป็นที่นิยมจากสังคมแล้ว อีกทั้งบทเพลงในหลักสูตรมีมากกว่าเวลาที่กำหนดในหนึ่งภาคเรียน 2) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเนื่องด้วยจำนวนนักเรียนมีมากแต่จำนวน

ครูสอนในรายวิชาน้อย อุปกรณ์ไม่พอเพียงตามจำนวน ห้องเรียนมีจำนวนจำกัด การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจำเป็นต้องมีการแบ่งกลุ่มโดยส่วนใหญ่เพื่อฝึกปฏิบัติเป็นรายกลุ่มตามลำดับ เพื่อเน้นให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรี-นาฏศิลป์ มีส่วนร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน จัดให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ทั้งทางทฤษฎี และปฏิบัติการจริงสอดคล้องกับ Lai Manhong (2010: 19) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ การจัดการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถพัฒนาตนเองให้สูงขึ้น และเป็นการทำงานให้ครูได้รับมือกับความท้าทายของการปฏิรูปและหาวิธีการที่จะนำนักเรียนสู่ผลสำเร็จที่ดีที่สุด 3) ด้านสื่อและอุปกรณ์ เป็นอีกด้านที่สำคัญในการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติของนักเรียนโดยเฉพาะอุปกรณ์เครื่องดนตรีที่เป็นปัจจัยหลักต่อการเรียนการสอนดนตรี จากการศึกษาพบว่า สื่ออุปกรณ์ในวิทยาลัยศิลปศึกษายังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร อาทิ เครื่องดนตรีระนาดมี 10 เครื่อง ซิม มี 10 เครื่อง กีตาร์ 10 เครื่อง หากเฉลี่ยตามจำนวนของนักเรียน 60-80 ต่อครูสอน 1 คน ใน 1 ชั้นเรียน สอดคล้องกับ จีระพนธ์ จึงบรรเจิดศักดิ์ (2556: 88-89) ได้ศึกษาสภาพการจัดการศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะดนตรีสากลวิทยาลัยนาฏศิลป์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า นโยบายงบประมาณด้านสื่อและอุปกรณ์ในแต่ละปีมีความขาดแคลน ขณะเดียวกันการดำเนินการจัดการเรียนการสอนมีความต้องการในด้านสื่อและอุปกรณ์เป็นอย่างมาก สื่อและอุปกรณ์ที่มีอยู่ไม่เพียงพอและยังชำรุด ขาดประสิทธิภาพและมีอายุการใช้งานนานและทั้งหมดเป็นไปตามการศึกษาของ จีระกานต์ สิริกวินกอบกุล (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนากรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาดนตรีศึกษาสำหรับ สปป.ลาว ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พบว่า สื่อและอุปกรณ์ หนังสือ เครื่อง

ดนตรี ตำรา ห้องสมุดขาดหนังสือทันสมัย ด้วยงบประมาณในวิทยาลัยศิลปศึกษาไม่เพียงพอ 4) ด้านการวัดผลและประเมินผลในวิทยาลัยศิลปศึกษา มีหน่วยงานรับผิดชอบการติดตามและประเมินผลโดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอน ได้มีระเบียบกำหนดเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ครูสอนนำไปใช้เพื่อวัดผล การเรียนของนักเรียน สอดคล้องกับ วันชัย วงษา (2557: 106) การวัดผลประเมินผลคือครูผู้สอนมีมาตรฐานและตัวชี้วัดที่ชัดเจนในการกำหนดหลักการ และเหตุผลการประเมินผล การเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ ในท้ายชั่วโมงเรียน การสอบกลางภาค และท้ายภาคเรียน รวมไปถึงการแจ้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

แนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว ในแต่ละด้านคือ 1) ด้านหลักสูตรคือ ควรพัฒนาหลักสูตรโดยการจัดทำการประเมินในด้านต่างๆ เช่น ด้านเนื้อหา ผู้ใช้บัณฑิต ผู้สอน ผู้บริหาร และศิษย์เก่า ในรอบเวลาทุก ๆ วงรอบกล่าวคือ หลักสูตรชั้นสูง (2 ปี) ควรมีการประเมินและปรับปรุงในทุก 2 ปี เช่นเดียวกับหลักสูตรชั้นกลาง (3 ปี) และหลักสูตรปริญญาตรี (4 ปี) ควรมีการประเมินและปรับปรุงในทุก 3-4 ปีตามหลักสูตร โดยเฉพาะด้านเนื้อหา รายวิชาเอกให้เพิ่มจำนวนชั่วโมงวิชาที่เห็นว่าจำเป็นต่อวิชาชีพโดยตรงเช่น วิชาเปียโน วิชาการฝึกอ่านโน้ต วิชานาฏศิลป์ (ฟ้อน) เป็นต้น และลดจำนวนชั่วโมงรายวิชาที่ไม่สอดคล้องเท่าที่ควร ได้แก่ วิชาการเมือง ศึกษาศาสตร์ จิตวิทยา ภาษาอังกฤษ เป็นต้น นอกจากนี้รายวิชาประวัติศาสตร์ ดนตรีและวิชาคุณลักษณะดนตรีมีเนื้อหาสาระที่คล้ายกัน ควรเลือกวิชาใดหนึ่ง หรือรวมเข้าเป็นวิชาเดียว สอดคล้องกับ เจริญชัย แสงอรุณ (2558: 77-79) ที่การพัฒนาหลักสูตรควรมีการปรับปรุงหลักสูตรในทุก ๆ รอบการศึกษาหรือ 3-5

ปี ของแต่ละหลักสูตร การจัดการประชุม สัมมนา ประเมิน และวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อเป็นการ ทบทวนการปฏิบัติหลักสูตรให้เห็นจุดแข็ง และจุดอ่อน เพื่อแก้ไขปรับปรุงคุณภาพของหลักสูตร ให้ตรงกับความต้องการของนักเรียน และการพัฒนาทางสังคม ตามกรอบมาตรฐานของหลักสูตร กระทรวงศึกษากำหนด 2) ด้านการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ การพัฒนาทางทักษะของนักเรียนคือปัจจัยหลักของวิชาชีพ การเรียนรู้ตามครูในรูปแบบพ่อสอนลูก พี่สอนน้อง จะทำให้นักเรียนมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน สอดคล้อง ดิฐพงษ์ อุเทศธำรง (2558: 166-172) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการจัดการเรียนรู้จากภายนอก การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร กล่าวคือ การได้รับชมวิธีการ ทักษะจากบุคคล ศิลปินนักดนตรี-นาฏศิลป์ที่นักเรียนชื่นชอบ การรับชมการแสดง การทัศนศึกษาตามสถาบันการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้อง การสนับสนุนให้นักเรียน มีโอกาสได้แสดงความสามารถทางดนตรี-นาฏศิลป์ ทั้งภายใน และภายนอก การสร้างให้นักเรียนมีความใส่ใจ กระตือรือร้น และตระหนักได้ต่อการเรียนรู้ เป็นการถือเอานักเรียนเป็นศูนย์กลางเพื่อ มุ่งสร้างทักษะวิชาชีพ และประสบการณ์เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ ผลงาน และพัฒนาตนเองให้สูงขึ้น 3) ด้านสื่อและอุปกรณ์เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อการจัดการเรียน การสอนดนตรี-นาฏศิลป์ โดยหลักคือ อุปกรณ์ เครื่องดนตรีควรเพิ่มจำนวนให้มากกว่าเท่าที่มี ควรเร่งพัฒนาห้องเรียนเฉพาะในแต่ละรายวิชาปฏิบัติ เช่น ห้องเรียนเปียโน ห้องเรียนกีตาร์ ห้องเรียน ละคร นาฏศิลป์ ชิม แคน ซอ ที่สามารถเก็บเสียง และห้องเรียนที่มีอุปกรณ์เครื่องเสียงได้มาตรฐาน ติดตั้งไว้เป็นต้น นอกจากนี้ปัจจุบันเทคโนโลยี ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อการดาวน์ซีพของสังคมเป็น ยุคแห่งวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี การใช้สื่อที่ทันสมัยจะช่วยสร้างบทบาทของครูต่อนักเรียน

ดังนั้น ผู้บริหารควรส่งเสริมการใช้สื่อ จัดอบรมครูในการใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ตโปรแกรมการนำเสนอ เครื่องฉายสไลด์ และอื่นๆ ตามความเหมาะสมของรายวิชาในการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ สอดคล้องกับ ธนายุทธ มุสิกสวัสดิ์ (2552: 102) ได้ทำการศึกษา สภาพปัญหา และแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนดนตรี ช่วงชั้นที่ 3-4 ในจังหวัดอุบลราชธานี พบว่า การจัดการห้องเรียนวิชาเฉพาะสำหรับการเรียนการสอนดนตรี การจัดการอบรมการใช้อุปกรณ์สื่อต่างที่ทันสมัย เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ การใช้เครื่องโปรเจคเตอร์ การใช้โปรแกรมทางดนตรี การจัดแผนภูมิตามลักษณะต่างๆ จะช่วยส่งเสริมความรู้จักชะ วิธีการสอนที่แปลกใหม่ให้การเรียนการสอนทางด้านดนตรี-นาฏศิลป์ และยังเป็นการสร้างขวัญกำลังใจให้กับครูสอนอีกด้วย 4) การวัดผลและประเมินผลคือส่วนหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ การให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น การติดตาม หรือเข้าร่วมชั่วโมงสอนระหว่างครู การใช้แบบสอบถามประเมินครู และนักเรียนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การตรวจหรือให้คะแนนการบ้าน การสอบ การกำหนดเกณฑ์ รวมถึงการแจ้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือเป้าหมายในการปรับปรุงเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ จิรพจน์ จึงบรรเจิดศักดิ์ (2556: 74) การเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ เพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ การวัดผล และประเมินผลควรมีทั้งทฤษฎี และปฏิบัติควบคู่กันไป การจัดการเรียนการสอนที่ปฏิบัติตามหลักสูตร การกำหนดเกณฑ์ที่มีมาตรฐาน และตัวชี้วัด ควรจัดอบรมการวัดและการประเมินผล และออกข้อสอบให้ตรงตามวัตถุประสงค์ เพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. สถาบัน หน่วยงาน โรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ สามารถนำการวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ในวิทยาลัยศิลปศึกษาไปประยุกต์ใช้ในสถานการศึกษาที่สังกัดได้
2. ควรใช้วิธีการมีส่วนร่วมจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการรับฟังปัญหาและแนวทางแก้ไข ตลอดจนถึงความต้องการของบุคคลากร ก่อนการตัดสินใจปรับปรุงแก้ไข หรือกำหนดนโยบายใดๆ
3. เสนอผลการวิจัยต่อหัวหน้ากรมพลและศิลปศึกษา ผ่านผู้อำนวยการวิทยาลัยศิลปศึกษาโดยมีแผนพัฒนาวิทยาลัยศิลปศึกษาระยะสั้น และระยะยาว
4. นำแนวทางการพัฒนาไปปรับใช้ในการเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล นำไปสู่การปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้า

1. ควรมีการศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดเรียนการสอนดนตรี-นาฏศิลป์ สปป.ลาวตามกรอบการศึกษาในศตวรรษที่ 21 หรือตามกรอบทฤษฎีต่างๆ
2. ควรศึกษาการสร้างชุดการเรียนการสอน-ดนตรีนาฏศิลป์ในวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว
3. ควรทำการศึกษาประสิทธิภาพของครูสอนดนตรี-นาฏศิลป์ในชั้นมัธยมศึกษาทั่วประเทศ ที่จบการศึกษาจากวิทยาลัยศิลปศึกษา สปป.ลาว

เอกสารอ้างอิง

- จิรกานต์ สิริกวินกรอบกุล (2558). การพัฒนากรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาดนตรีศึกษา สำหรับ สปป.ลาว ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดนตรีศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรพจน์ จึงบรรเจิดศักดิ์. (2556). สภาพการจัดการศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะดนตรีสากล วิทยาลัยนาฏศิลป์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดุริยางคศิลป์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เจริญชัย แสงอรุณ. (2555). การจัดการเรียนการสอนดนตรีและศิลปะการแสดงของสถาบันสอนดนตรี เอกชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา ดุริยางคศิลป์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จักรศักดิ์ ศรีรัตน์. (2544). ปัญหาและแนวทางในการแก้ปัญหาในการเรียนการสอนวิชาดนตรี และนาฏศิลป์ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยของครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสกลนคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2555). ดนตรีศึกษาหลักการและสาระสำคัญ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดิฐพงษ์ อุเทศำรง. (2558). แนวทางการพัฒนาการจัดการศึกษาดนตรีตะวันตกในสถาบันอุดมศึกษา ของราชอาณาจักรกัมพูชา. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาดุริยางคศิลป์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ธนายุทธ มุสิกสวัสดิ์. (2552). สภาพปัญหาและแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนดนตรี ช่วงชั้นที่ 3-4 ในจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดุริยางคศิลป์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ธีระ รุญเจริญ. (2545). สภาพและปัญหาการบริหารและการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของสถานศึกษาในประเทศไทย. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, กรุงเทพมหานคร.
- นคร วงศ์ชัยรัตนกุล. (2554). การเรียนการสอนดนตรีสากลของวิทยาลัยนาฏศิลป์ในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดุริยางคศิลป์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปิยพันธ์ แสนทวีสุข. (2544). แนวทางการพัฒนาการสอนดนตรี ของสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปราโมทย์ ด่านประดิษฐ์. (2559). การพัฒนาหลักสูตรวัฒนธรรมดนตรีผู้ไทยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. สนับสนุนโดยสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ (วช) และกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว) มหาสารคาม วิทยาลัยดุริยางคศิลป์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พรรณี วังโน. (2556). การบริหารจัดการเรียนการสอนดนตรีและศิลปะการแสดงของโรงเรียนศิลปะ แห่งชาติลาว. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดุริยางคศิลป์, มหาวิทยาลัย มหาสารคาม.

- วันชัย วงษา. (2557). *การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชาจิตรกรรมหลักสูตรชั้นสูงครูศิลปศึกษาในวิทยาลัยศิลปศึกษา ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรีจ้อย ญาติวิเกต. (2557). *การพัฒนาแผ่นแม่บทเพื่อพัฒนาครูศิลปศึกษา และเพื่อเพิ่มวุฒิการศึกษาในวิทยาลัยศิลปศึกษา ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมจิต ไสสุวรรณ. (2548). *การดนตรีศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อนิรุตตี พลจตุรัส. (2556). *กระบวนการเรียนการสอนของสถาบันสอนดนตรีในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดุริยางคศิลป์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Gumm, A.J. (1992). *The Effect of Instrument Student Motivation for Music on Perception of Music Teaching Style*, Dissertation Abstract International.
- Gaunt, H. (2008). One to one tuition in a conservatoire: The perceptions of instrumental and vocal teacher. *Psychology of Music*, 36(2): 215-245.
- King, S.E. (1992). *The relationship of curriculum reform to participation in secondary school music classes in Virginia, 1979-1988*. Virginia Polytechnic Institute and State University, ProQuest Dissertations Publishing, 1991. 9136290.
- Lai, M. (2010). *Teacher development under curriculum reform: a case study of a secondary school in mainland China*. International Review of Education/Internationale Zeitschrift für Erziehungswissenschaft.
- Steiner, E. (1988). *Methodology of theory building*. Sydney: Educology Research Associates. Indiana University.